

ANDREJ HOČEVAR

Pesmi

Po prstih

Večkrat bi moralo biti sonce,
da bi lažje preslepili ogledala in čez polje
tekli bolj lahko, višje, višje, vedno višje.

Večkrat bi moral biti večer,
večkrat bi moralo pihati in obenem
skozi priprta vrata prihajati več mrčesa,

večkrat bi morali privzdigniti rjuho
in izgubiti kak poljuben del sebe.
Večkrat. Ohraniti samo glavo, nič več

rok in nog, samo kotaleča se glava,
a na koncu ne bi več smeli vedeti,
kam jo nese. Takrat bi morali

večkrat biti cesta, ravna in tuja.
Nekaj šklepeta; to bo znak, da
je voda v lončkih zavrela. Trese jih,

krila dobivajo — toda zgoraj bo mogoče
bolj hladno in bo uspevala samo
ledena koruza z zamrznjenimi zrni.

Nekoč sem hodil ob obali, razmišljujoč
o času, ki mi še preostane do nevihte.
Kako to, da pesek preživi tudi pod vodo?

Ker čas za črtama se bliža in potrebno
se bo odločiti, ali so valovi srečni.
Toda bilo je prepozno. Že je deževalo

in moje misli so postale bolj občutljive na vlago.
Tudi kasneje, takrat, ko sem čez nekaj mesecev
v nogavici med prsti začutil nekaj zrnč

večnosti, prav tistega peska, je bilo prepozno.
Začeti znova. Vse še enkrat. Če bi
bilo večerov več, bi se nemara lahko

še skrili pred seboj in z veliko gotovostjo
trdili, da smo nekoč nekoga zares poznali,
zdaj pa ni jasno, ali smo lonček

ali vrela voda v njem.
Večerov bi prav res moralo biti več, da bi
v jutra stopali po rdečih preprogah

in po prstih.

Tako preprosto

V zemlji se obrača zrno,
zdaj je čas, da na tla položiš
lučke, lahko tudi sveče, prepleteš
njihove suhe niti: uboge resničnosti
prihajajo spet nazaj k tebi.
Zdaj je čas, da stvarem vrneš
njihovo mesto, prisluhneš bosi pevki,
umestiš življenje, umestiš sebe.

Nekje nekdo govori z zvezdami
in se dotika svoje sape:
gladina se naguba, ko jo predre
z iztegnjenim prstom — v gubah

se izriše seštevke let,
sence v nekem drevoredu.

In vse je tako majhno, določeno
s točkami, kjer se v toplem pesku
obračajo življenja:
težko morje lega pred tvoje noge.
Naštevaje imen; črkovanje sreče ali
iskanje zapuščenega gnezda —
ni pomembno: ob vzglavju je vedno najtopleje,
tja priletijo prvi ptiči, ko iščejo
svoje gnezdo, še vlažni od tišine.

Kri teče v pet smeri hkrati,
usta so tako blizu, v srcu so školjke:
lahko si ponosen na moje klice;
tako blizu si, vdihuješ moje toplo sapo
in s prsti segaš skozi mene, jaz pa se
nikoli tako zelo ne približam ljudem,
ki še niso postali moji otroci, nikoli
se ne približam nebu, ki v trenutkih
brez zaščite odseva moje golo glavo
in stiska ustnice.

Zdaj že vem, nekaj počasnega prihaja,
skozi prste se pod kožo pretakajo
krogi dolgih dneвов, sence peska.
Čakanje se tukaj ne konča.

Iskanje sina, veje postajajo zmeraj
bolj grobe; debela zamenjuje
koža, bela koža. Ali obstaja razlika
med kepo v mreži in otokom, kamor
se iztekajo konci tistih redkih misli,
ki poživijo listje, saj odhajajo za vedno,
ali obstaja koža, dovolj presojna,
da pokaže globino reza, kamenje na dnu?

Zrasla bo trava, veliko trave,
ki jo bodo natrgali otroci, jo speli
v šopke; čisto tako, kot bi vedeli,
da so pomotoma zraven odlomili
še nekaj belih stebrov — ti so bili

ptičevo perje, oljčno olje v vodi;
 odsev zgodovine in konec neke trave.
 Roke, ki te nežno držijo ob meni,
 postelje, ki dajejo telo, da lahko
 skozi njih teče kri. In kako
 smešno majhen je včasih tisti,
 ki ga vidim tam v postelji, ob tebi,
 ne res? In kako so mu misli predrle čelo,
 le kaj more tako sam sredi travnih bilk,
 preraščen z mahom?

In sploh je vedno vse tako majhno,
 dokler ne postane dovolj toplo,
 tako toplo, kot je v trebuhu,
 kadar ješ zložene stole in se ti
 po stopalih cedi lepljiv, sladek sok:
 zdaj zdaj bo zapela, jaz pa ne bom
 mogel gledati.

Ker ne verjamem več, ne vidim več,
 ne poslušam; iztegneš prste, en sam zamah
 je dovolj, in med razmazane lise
 lahko nekam stlačim še vse dvome,
 s hitrostjo mrtvih kraljev povem še
 vse laži, zasadim plesnivo trto,
 dvignem otoke, dvignem prte, pridvignem
 odejo. Toplo je spodaj, tu sva skupaj,
 oba sva tu, zrno, knjige, o tem bom
 napisal zelo dolgo ali kratko pesem,
 pesmi so smrt, pesmi so sneg, pesmi so
 trava, zemlja in zrno, ja, zrno,
 ki se že obrača, skrajni čas je,
 kaj se obotavljaš, iz mesa zrastejo veje,
 na vejah so pomaranče, iz njih tečejo črke.
 Tukaj izginjajo jajca. Po dve vrstici samote.
 Dve vrstici, razliti čez nebo.
 Dve vrstici. Dve smrti. Skupaj.
 Skupaj, samo še skupaj.